

КУРСОВА РАБОТА

ЗА РАЗВИТИЕТО НА ФУТБОЛЕН КЛУБ
МАНЧЕСТЪР ЮНАЙТЕД ПОД РЪКОВОДСТВОТО
НА СЪР АЛЕКС ФЪРГЮСЪН

Изготвил:
Иван Емилов Стоицев
Факултетен № 31381

Проверил:
Ас. Камен Бинбелов

София, 2018

УВОД

През 1905 г., когато коментира, че "Футболът е голям бизнес", Уилям Макгрегър вероятно е преувеличил. Но никой няма да оспори това твърдение днес. През 90-те години на 20 век футболните клубове преживяват огромно увеличение на приходите от мърчандайзинг, спонсорство и телевизионни права. Към момента комбинираният годишен доход на английските футболни клубове е около 1 милиард лири годишно. Според една оценка световният футболен бизнес се оценява на £ 150 млрд.

Футболен клуб Манчестър Юнайтед е английски професионален футболен клуб, който играе във Висшата лига, най-високото ниво на английската асоциация по футбол. Създаден като футболен клуб Нютон Хийт LYR през 1878 г., клубът променя името си на Манчестър Юнайтед през 1902 г. и неговият дом е Олд Трафорд от 1910 г. С капацитет над 75 000 души, Олд Трафорд е вторият по големина футболен стадион във Великобритания след стадиона Уембли и е девети по големина в Европа.

През 1968 г., под ръководството на сър Мат Бъзби, Манчестър Юнайтед става първият английски футболен клуб, спечелил европейската купа. Този успех е дошъл десет години след въздушната катастрофа в Мюнхен през 1958 г., в която загинаха осем играча. Най-успешният период на клуба е под ръководството на сър Алекс Фъргюсън, който е извел клуба до 28 от най-големите отличия между ноември 1986 и май 2013 г.

През периода 2013-2014 г. Манчестър Юнайтед е бил втория клуб с най-високи доходи в света с приблизително 518 милиона евро. Всъщност, това е третата най-скъпа футболна марка през 2015 г.

ГЛАВА 1 ТЕОРЕТИЧНА ПОСТАНОВКА НА РАЗГЛЕЖДЕНИЯ ПРОБЛЕМ И ЛИТЕРАТУРЕН ОБЗОР

1.1 Ретроспективен анализ за появата и развитието на футболната игра

Футболът е един от спортовете с много богата световна история. Според Армстронг и Джулианоти (1999), повечето култури и цивилизации изглежда са играли някакъв прото-футбол който е включвал ритането на топка между различни групи играчи¹. Например, династията Хан, която е управлявала Китай за около два века церемониално е играела Tsu Chu (ритник на топката) на императорските рождени дни.

Може би в резултат на китайското влияние, японците също са развили игра на топка, известна като Камари. Преди около две хиляди години игрите с топа също са били част от фестивалите в класическа Гърция. Тъй като римляните са опитвали да заемат гръцката културата, те също са започнали да играят игра, която са нарекли Harpastum².

В средновековна Европа френските селяни са практикували доста ожесточена игра на топка, наричана Soule; докато флорентинските възрожденски мъже са практикували Калчо³. Шотландците и англичаните са играли различни форми на „народен футбол“. Валвин (1975) твърди, че има няколко форми на неформални или регулирани игри, в които топките са ритани повече или по-малко⁴.

Според Мейсън (1980), един вид груб футбол, не много различен от този, който се е играел на много места в Англия, също се е практикувал във водещи държавни училища през осемнадесети век⁵. Играта е съществувала в Итън, Уестминстър, Хароу, Шрюсбъри и Чартърхаус около 1747-49. В тези училища футболът изглежда се е водел от самите момчета като те са получавали критика от своите учители⁶. По-големите момчета са играли ключова роля във футбола през този период, тъй като понякога са решавали

¹ Armstrong, G. & Giulianotti, R. (1999). Football in the Making. In G. Armstrong & R. Giulianotti (Eds.), Football Cultures and Identities (pp.3). London: Macmillan Press Ltd

² Young, P. M. (1968). A History of British Football. London: Stanley Paul.

³ Armstrong, G. & Giulianotti, R. (1999). Football in the Making. In G. Armstrong & R. Giulianotti (Eds.), Football Cultures and Identities (pp.3). London: Macmillan Press Ltd

⁴ Walvin, J. (1975). The People's Game: A Social History of British Football. London: Allan Lane.

⁵ Mason, T. (1980). Association Football and the English Society, 1863-1915. Brighton Harvester

⁶ Russell, D. (1997). Football and the English. Preston: Carnegie Publishing

да променят правилата така, че да удовлетворят своите интереси. До края на осемнадесети век, за по-големите учениците от държавните училища футболът е бил начин, по който да доминират над останалите момчета⁷. Училищната игра не е била много различна от популярната игра по това, че всяко държавно училище е играело игра, която е била уникална сама по себе си със своите специални характеристики. Всяко училище е имало свои собствени правила и стил на игра та. Някои училища като Ръгби, Марлборо и Челтнъм са се съсредоточили основно върху манипулационната игра, докато други като Етон, Шрюсбъри, Уестминстър и Хартхаус са се фокусирали върху играта с ритници⁸.

Най-важната дата в съвременната история на футбола е вечерта на понеделник, 26 октомври 1863 г. На този ден се е провела среща на представители на футболни клубове като училище Кенсингтън, Барнс, Блекхит и много други в Лондон. Целта на тази среща е била създаването на футболна асоциация. Гутман (1994) отбелязва, че на тази дата е основана Футболната Асоциация и повечето учени се съгласяват, че това е датата, която бележи началото на развитието на модерния футбол⁹.

Развитието на футбола в Англия, особено в средата и север, е станало особено популярно през 1870 г., макар и все още в рамките на държавните училища. Въпреки всички събития в провинциалния футбол, "отборите на старите момчета" от юга все още са поддържали своето господство в играта до началото на 80-те години на 19 век. Това време е известно като "Златната епоха на любителя", като джентълмените са доминирали в играта и великите технически и атлетични умения са запазени за бившите ученици¹⁰. През първите единадесет години, Купата на Ф. А. е спечелена от Уондърърс, Стар Етонианс, Оксфордския университет, Кралските инженери, Старите

⁷ Mason, T. (1980). Association Football and the English Society, 1863-1915. Brighton Harvester

⁸ Russell, D. (1997). Football and the English. Preston: Carnegie Publishing

⁹ Guttman, A. (1994). Games and Empires. Modern and Cultural Imperialism. New York: Columbia University Press

¹⁰ Walvin, J. (1975). The People's Game: A Social History of British Football. London: Allan Lane